

Beløb fremkommer igen de 56½ Mill. ved de direkte og indirekte Skatter. En Skattebyrde af 56½ Mill. er jo en kolossal Sum. Men beregner man den virkelige Skattebyrde, der i det hele taget hviler paa Befolkningen, kommer man til det Resultat, at Beløbet bliver langt større. Vi maa føje til de store Beløb, Befolkningen betaler i Kommuneskatter og Amtsskatter. Det andrager sikkert et Beløb af 30—40 Mill. Kr. Men det er endnu ikke alt. Hertil maa føjes det, som Befolkningen betaler i Beskyttelsestold. Det er Penge, som hverken gaa ind i Statskassen eller i de kommunale Kasser, det er Penge, som gaa ind i enkelte privates Lommér. Hvor stort dette Beløb er, kan man ikke sige, fordi der ikke foreligger nogen Statistik derover, men jeg tror ikke at overdrive, naar jeg anslaaer Beløbet til 20 Mill. Kr. Lægger man nu alt dette sammen, viser det sig, at der paa det danske Folk hviler en Skattebyrde af omtrent 110 Mill. Kr. aarlig eller 52 Kr. pr. Individ eller omtrent 260 Kr. aarlig pr. Familie her i Landet. Det er et overordentlig stort Beløb, og det behøvede ganske sikkert ikke at være nær saa stort, hvis vi vilde anvende vore Penge paa en fornuftig Maade. At Befolkningen alligevel Aar ud og Aar ind finder sig i at betale dette store Skattebeløb, tror jeg alene har sin Grund deri, at disse Skatter ere fordelte paa en uretfærdig Maade. Hvis de nemlig vare fordelte paa en retfærdig Maade, saa at de ramte dem, der have den virkelige Evne til at betale, saaledes altsaa at Skattens Højde kom til at rette sig efter vedkommendes Indtægt og Formue, vilde man sikkert ikke noget Øjeblik finde sig heri. Det er min Overbevisning, at vore Kapitalister og vor Gods ejerstand, kort sagt, hele den besiddende Klasse i Samfundet ikke vilde finde sig deri. De vilde jamre sig og skrike op, og det vilde de blive ved med, indtil de fik denne betydelige Skattebyrde nedsat. At den faar Lov at hvile paa Befolkningen, og at den fremdeles faar Lov at vokse fra Aar til Aar, ligger, som sagt, efter min Overbevisning, deri, at den er fordelt paa en uretfærdig Maade, saa at den særlig kommer til at hvile tungest paa dem, der have daarligst Raad til at bære denne Byrde. Ser man paa denne store Skattebyrde, ligger der deri, synes det mig, en stor Opfordring for Lovgivningsmagten til at tage under nøje Overvejelse, om Tiden ikke var kommen til at søge at faa den lettet, og jeg tænker navnlig paa de Skattereformer, som bleve forelagte i forrige Rigs-

dagssamling, og som nu befinde sig oppe i det andet Ting. Jeg mener, at der i denne store Skattebyrde ligger en stor Opfordring for Lovgivningsmagten til at søge at faa disse Skattereformer gennemførte og derved give nogen Lettelse. I Fjor var der her i dette Ting en Bestræbelse fremme for at lette Kommunernes Byrder noget ved, at der fremkom et Forslag fra dette Tings Side om at lade Land- og Ligningsskatten eller et Beløb af omtrent 1,900,000 Kr. overgaa til Kommunerne. Desværre lykkedes det ikke at faa dette Forslag gennemført, og Regeringen har jo i Aar ikke fundet sig foranlediget til at optage denne Tanke paa Finansloven, men har i Aar ligesom tidligere foreslaaet, at disse Beløb skulle gaa direkte ind i Statskassen. Skulde en lignende Bestræbelse komme frem i Aar her i dette Ting, som var fremme i Fjor, skulle vi fra Socialdemokratiets Side med Glæde støtte den.

Naar vi, som sagt, se paa det Overskud, Statsindtægterne give og have givet i de senere Aar, og de mange Penge, som stadig strømme ind i Statskassen, ligger det jo meget nær at spørge: Hvorledes skulle vi bære os ad med at anvende disse Penge, med at hjælpe Befolkningen med dette store Overskud? Her ere naturligvis Anskuelserne i høj Grad modstridende. Jeg tillod mig i Fjor ved Finanslovens 1ste Behandling som en nærliggende Maade at benytte dette Overskud paa at foreslaa at anvende en Del af disse Penge til at forbedre Statsarbejdernes Løn. Jeg formulerede dette i tre Punkter, der gik ud paa: at Staten i alle Tilfælde skulle betale en Dagløn af 3 Kroner eller 30 Øre pr. Time, at Staten skulde give sine Arbejdere en Uges Ferie uden Afkortning i Lønnen, og at Staten i alle de Tilfælde, hvor den har Forsørgepligt over for Børn eller Enker, skulde gøre det paa en human Maade. Der kom desværre ikke noget ud af dette Forslag i Fjor blandt andet af den Grund, at man ikke vidste, hvor mange Statsarbejdere der findes i Danmark. Jeg tillod mig da som Medlem af Finansudvalget at rette en Skrivelse til Ministeriets daværende Chef for at faa oplyst Statsarbejdernes Antal, deres Løn og hele Arbejdsvilkaar. Men det viste sig desværre, at Regeringens Chef ikke var i Stand til at give disse Oplysninger. Han lod Spørgsmaalet gaa videre til sine enkelte Ministre. Heller ikke disse kunde opgøre for deres Ministeriers Vedkommende, hvor mange Arbejdere de beskæftigede. Regeringens daværende Chef lovede saa, at